

Intervenció del president de la Generalitat al ple extraordinari del Parlament davant l'intent d'inhabilitació per la JEC

Plantem-nos i avancem: és a les nostres mans

Parlament de Catalunya, 4 de gener de 2020

Bona tarda,

Aquest ple extraordinari no s'hauria d'haver celebrat mai. De fet, és absolutament impossible d'imaginar que en cap democràcia del nostre entorn es pretengui violentar la sobirania d'un Parlament, suplantar les normes que el regeixen i inhabilitar el president del país per haver defensat uns drets fonamentals.

Això només pot passar a l'estat espanyol.

Sovint he repetit que la primera institució republicana és la voluntat popular. I aquest ple arrenca justament aquí:

Vivim un nou intent d'alteració de la voluntat popular dels catalans, un nou cop a la democràcia, de fet un cop d'estat contra les institucions del nostre país. Hi ha persones que consideren que, quan no els agrada un president, un Govern o un Parlament, no cal respectar cap límit per a destruir-lo.

Però el principi fonamental de la democràcia, sense el qual no existiria, és el respecte de la voluntat popular. Sense això, no hi ha democràcia. Les dictadures són plenes de lleis, de jutges i tribunals que les fan complir i de juntes polítiques que donen aparença de neutralitat. I això no les converteix pas en una democràcia. Hi ha un aspecte primordial, primigeni, que fa que un estat sigui una democràcia. I és aquest: el respecte a la voluntat popular i la capacitat d'adaptar les lleis i les institucions a aquesta voluntat si s'expressa en pau i democràticament.

Ser demòcrata no és defensar una constitució o unes lleis. Per ser demòcrata cal respectar i defensar la voluntat majoritària de la ciutadania. I és respectar-la quan vol definir el futur polític del país o quan escull un president. No hi ha democràcia sense aquest respecte i sense la seva defensa.

I tampoc no hi ha democràcia sense respecte per la sobirania. Quan una societat madura i cívica s'expressa, decideix i vota, mereix tot el respecte de les institucions. Siguin d'on siguin. Les decisions d'un parlament democràtic s'han de respectar. Jo ho faré sempre. I és en moments com l'actual que cal reforçar aquesta sobirania i les institucions que la representen.

És aquesta justament la qüestió que tenen vostès al davant. Aquesta és avui la pregunta que totes les diputades i diputats d'aquesta cambra s'han de respondre: estan disposats a respectar la voluntat democràtica i la sobirania del Parlament o accepten l'alteració autoritària que pretén fer un òrgan polititzat com és aquest grup de senyors de Madrid que es denominen la Junta Electoral Central? A qui defensaran avui vostès? Què defensaran? La política de la repressió i el bloqueig o la política democràtica que respecti allò que ha decidit la ciutadania a través dels seus representants?

Acceptaran les dreceres que busca un dels òrgans repressors més destacats de l'estat espanyol? És així com hem d'entendre el diàleg que diuen plantejar alguns?

Podem entrar a discutir els aspectes jurídics i tècnics d'aquesta aberració comesa per la Junta Electoral que ja va esbotzar tots els principis democràtics i els drets fonamentals durant els períodes electorals, actuant de part i usurpant funcions que pertocquen als tribunals. I ho farem. És clar que sí. Però hi ha una qüestió prèvia a les qüestions jurídiques que és el principi i el sentit democràtic d'aquest Parlament. Puc imaginar què faran i què diran alguns partits. Però apel·lo directament a cadascun dels diputats i diputades d'aquesta cambra. I que votin amb consciència.

Seure en aquests seients, en els seus escons, és una responsabilitat immensa que tenim cada un de nosaltres amb els ciutadans que ens han votat i amb la sobirania d'aquesta cambra.

Perquè sou vosaltres els dipositaris de la sobirania de la ciutadania de Catalunya. I no us demano cap adhesió personal. Ni a mi, ni a la meva Presidència, ni a la meva política, ni a l'acció de Govern. Us demano una reflexió sobre si aquesta actuació que

es va produir ahir per part de la Junta Electoral Central contra un diputat d'aquesta cambra la considereu legítima i que no mereixi un rebuig total.

Avui sóc jo, però demà pot ser qualsevol de vosaltres. I es tracta d'una actuació completament irregular que ja ha estat denunciada per la meitat dels membres de la Junta Electoral que van assistir a la deliberació. Mentre hi ha un procés judicial obert (igualmente irregular i fora de tot sentit democràtic) que ha d'acabar de pronunciar-se sobre la meua inhabilitació recordeu, hi ha un organisme d'administració electoral que ha volgut interposar-se en aquest recorregut i usurpar les funcions dels tribunals per accelerar l'aplicació d'allò que encara no és una sentència ferma. I això és molt greu que passi en un estat que vol ser reconegut com un estat democràtic.

I si passa, seria molt greu que un parlament com aquest ho tolerés com si no passés res. No podem acceptar aquestes actuacions sense cap legitimitat democràtica. Si ens deixem fer això avui, ja no ens quedarà res.

Malauradament, des del 30 de gener del 2018, hem vist com els tribunals espanyols interferien en la sobirania d'aquest Parlament. I ara que la mateixa situació es planteja a Europa, hem vist com allà les solucions, els dictàmens dels tribunals, difereixen de manera absolutament radical.

Diputades i diputats d'aquest Parlament, ha arribat l'hora de plantar-nos, de dir prou a la degradació política d'aquest Parlament, de defensar la sobirania de la cambra i la inviolabilitat de tots els seus membres.

Com he dit, ara és el moment de reforçar les institucions. I això vol dir que cal defensar la sobirania, la lleialtat a la voluntat popular i, en definitiva, el compromís indestructible amb la democràcia.

Ja n'hi ha prou de tribunals i juntes que volen fer política. I ja n'hi ha prou que alguns polítics i partits els utilitzin la justícia per aconseguir aquells objectius que no han estat capaços d'aconseguir amb la paraula, amb l'argument o amb el vot.

Els ho he dit en moltes ocasions: no tinguin por de la paraula, del combat democràtic, del vot, de la voluntat popular. Mentre els independentistes vam ser minoria, vam respectar que no podíem aplicar el nostre projecte i vam esperar a ser més per a dur-

lo a terme. Cal respectar sempre la democràcia. I té valor respectar-la quan es guanya i quan es perd.

Si no els agrada el Govern, el president o la composició del Parlament, guanyin a les urnes. Convencin més gent perquè els votin. Presentin mocions de censura. Però no facin servir eines que són externes a la política. No forcin les lleis ni la seva interpretació. No busquin dreceres perquè allò que aconseguiran és cada vegada menys vots i cada vegada distanciar-se més de la gent.

Jo em dec a aquest Parlament. Va ser aquesta cambra qui em va investir president. I tan sols reconec a aquesta cambra la capacitat de retirar-me la confiança que em va fer. Fa poques setmanes alguns partits van intentar demostrar que jo tenia menys confiança ara que quan vaig ser investit, el maig del 2018. I es van trobar amb la sorpresa que la moció de confiança que presentaven era rebutjada per més vots que mai cap altra moció de censura en aquesta cambra. Però, és evident que no en tenien prou. No els servia la resposta dels representants democràtics. Calia anar a cercar aquell organisme polític i polititzat que tenen sempre a punt pel càstig a la carta: la Junta Electoral Central.

De fet, parlem del mateix organisme que alguns partits van anar a buscar quan van voler obtenir un resultat favorable contra la pancarta que penja del balcó del Palau de la Generalitat. Una pancarta que demanava una cosa tan senzilla i tan important com la mateixa que va demanar el Grup de Treball sobre Detencions Arbitràries de les Nacions Unides, Premis Nobel de la Pau, centenars de diputats i senadors de diversos països del nostre entorn, entitats internacionals de Drets Humans... És a dir, la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats. Per demanar això, per demanar el més bàsic, una junta electoral escollida per partits i per un sorteig pretén inhabilitar-me. No ho permetré si així ho decideix aquest Parlament.

La desobediència, davant dels atacs a la democràcia, davant les injustícies i els abusos, no és tan sols un dret, sinó que és una obligació de qualsevol governant i de qualsevol ciutadà. I afegeixo que ha de ser un deure per a qualsevol president d'un país.

Deia que em dec al Parlament com a representació de la sobirania del poble de Catalunya. Si aquesta cambra refusa la resolució de la Junta Electoral i no aplica la meva destitució, jo continuaré essent president de Catalunya i diputat. Si ho accepta,

no podré oposar-me a la decisió del Parlament. Ho he dit sempre i no penso canviar d'opinió ara que ja s'ha produït allò que s'havia anat anunciat.

No tinc cap interès personal d'aferrar-me a cap cadira. Els que em coneixen ja saben que això és ben cert. No vaig acceptar ser president per ocupar un espai de poder. "Servir el comú quan l'hora arriba és llei de tota democràcia", va dir l'intel·lectual i polític republicà, Lluís Nicolau d'Olwer. Servir el comú, el general, la comunitat, el teu país. Amb encerts i amb errors, he tractat de servir fidelment i honestament aquest ideal al llarg de tots aquests mesos. En la meua manera d'entendre la política, el primer deure de la nostra vida pública consisteix a seguir amb lleialtat uns valors ètics, uns compromisos que et lliguen amb la ciutadania, i que cal defensar amb decisió i fermesa.

En el meu cas, he trobat aquests valors en la defensa del republicanisme, de la radicalitat democràtica, de l'uropeisme i els drets fonamentals. He procurat no apartar-me'n ni un mil·límetre. I ser-ne conseqüent.

Per això vaig acceptar ser president, per ajudar en un moment molt difícil en l'avenç cap a la República que calia culminar. I és potser per això que des de bon principi, he estat un objectiu a la diana de la repressió. Se m'ha volgut tombar per terra, mar i aire. I precisament, per tot el que ha passat, especialment avui em poso a disposició d'aquest Parlament per continuar avançant si està disposat a no claudicar davant la repressió.

També penso que és un moment important per a determinats partits que diuen que volen iniciar un nou rumb en les relacions entre Catalunya i Espanya. Ara tenen una oportunitat d'or per a demostrar si aquesta és una proposta honesta i sincera basada en principis democràtics o si és un altre engany, un nou parany per a distreure'ns de la voluntat de llibertat.

Ara que es vol configurar un Govern a Madrid establint un diàleg sobre el conflicte polític entre Catalunya i Espanya, ara és l'hora de saber si la repressió política s'ha acabat i si és rebutjada i combatuda. Perquè si els partits que volen formar Govern a Madrid continuen tolerant i permetent la persecució política a través dels òrgans de l'Estat, com podríem confiar-hi? Es pot establir un diàleg i a la vegada inhabilitar l'interlocutor? Com podria dialogar un Govern en funcions?

No em diguin ara que aquest és un problema de la dreta espanyola. Sabem perfectament que hi ha un estat que no ha incorporat la democràcia al moll de l'os. Ho sabem. Sabem que hi ha poders de l'estat que no van fer net del règim anterior i que han continuat aplicant el criteri sagrat de la unitat de la pàtria per damunt dels criteris democràtics i els estàndards institucionals europeus. Sabem que ningú no ha plantejat mai a Espanya un veritable projecte de regeneració democràtica que exigiria un tall sec en determinats organismes, aparells i institucions de l'estat.

Però no es tracta de cap "deep state", es tracta de l'estat sencer. Des del rei a la Junta Electoral Central, passant pel Tribunal Suprem i el Govern espanyol, que incompleix les resolucions europees i recorre les declaracions d'aquest Parlament sobre el dret d'autodeterminació.

No cal anar gaire lluny. Fa poc més de dos anys que els partits tradicionals del sistema polític espanyol van aprovar un cop d'estat disfressat d'article constitucional per destituir un president —el Molt Honorable president Puigdemont— i tot un Govern, i per dissoldre aquest Parlament legítim i democràtic. No cal anar als temps del blanc i negre, ni del color analògic, per trobar un exemple flagrant i descarat d'autoritarisme a Espanya.

I ara tornen a fer el mateix, pretenen destituir un President de la Generalitat, aquesta vegada sense dissimular amb una votació al Senat. Ja ho fan directament en un despatx sense manies ni escrúpols.

Diputades i diputats, hem de dir prou. Hem d'impedir aquest procés de degradació accelerada de la democràcia i de les institucions. Ja hem viscut com organismes judicials imposaven al Parlament suspensions de diputats. Hem vist com aquesta mateixa Junta Electoral intentava impedir que el president Puigdemont, Comín i Ponsatí fossin candidats al Parlament Europeu. Van haver de corregir. I ara els dos primers són eurodiputats amb els seus drets reconeguts per la justícia europea.

I aquest és ara mateix el camí que cal que seguim en tot. La justícia que ens és negada als independentistes a Espanya, l'anem a buscar a Europa. També serà així amb aquest cas que em toca a mi. No confio en el resultat que pugui tenir el recorregut pels tribunals espanyols. Però arribarem fins al final per defensar que tenim raó i que no es pot inhabilitar un polític per haver defensat la llibertat d'expressió. No es pot si som en una democràcia, és clar. I Europa ens envia missatges clars exigint que l'estat espanyol sigui una democràcia.

Com ja vaig anunciar ahir, els meus advocats presentaran els recursos que calguin per aturar aquesta aberració jurídica i política. No renunciaré a cap dret de defensa. Portarem aquest cas tan lluny com calgui. I no ens cansarem d'explicar la nostra raó a tothom que ens vulgui escoltar. No ens aturen les amenaces ni la seva persecució. Per a ser lliures hem d'actuar lliurement. I la primera passa és no tenir por de les conseqüències dels nostres actes si els fem a consciència.

No som aquí per passar el temps, sinó per defensar les nostres conviccions democràtiques amb els sacrificis que calguin.

Però avui és el Parlament qui ha de parlar amb claredat sobre aquest nou intent de fer caure un President per procediments irregulars. No es tracta d'un problema de Dret. Som davant d'un greu problema polític. Ens juguem si aquest Parlament és sobirà o no. Si permetem que les decisions que pren siguin menystingudes d'aquesta manera com ho fa la Junta Electoral. Hem de demostrar que és un Parlament i no un organisme autonòmic sense valor polític.

Deia Rosa Luxemburg que “sense eleccions generals, sense llibertat de premsa, sense llibertat d'expressió i reunió, sense la lluita lliure d'opinions, la vida en totes les institucions públiques s'extingeix, es converteix en una caricatura de si mateixa en la qual només queda la burocràcia com a element actiu”. No ho permetem.

No podem continuar acceptant aquestes imposicions. El camí és plantar-nos.

I és que també en la mateixa reunió que servia per intentar inhabilitar-me a mi, la Junta Electoral inhabilitava el vicepresident Oriol Junqueras de la seva condició de diputat europeu. Ja no és que no respectin les lleis espanyoles. És que ja no respecten ni les decisions dels Tribunals Europeus! La justícia espanyola tan sols pot fer una cosa en el cas dels eurodiputats a qui es va impedir prendre l'acreditació: acatar la decisió del Tribunal de Justícia de la Unió Europea i deixar en llibertat a l vicepresident Junqueras i declarar la nul·litat d'un judici i d'una sentència que no s'haurien d'haver produït.

Les sentències europees s'han de complir i respectar. Per això es van presentar les qüestions prejudicials. Són prejudicials, el nom ho indica, perquè s'han de resoldre abans d'acabar el judici. Es va vulnerar aquest dret els presos polítics jutjats al Suprem i se'm va vulnerar a mi també en la meva vista oral al Tribunal Superior de Justícia, on

un tribunal completament partidista i polititzat no va admetre una petició que és un dret que jo tenia com a acusat.

La nul·la qualitat de la justícia espanyola és ja un escàndol a escala europea. I la preocupació s'estén cada vegada més pels estats membres de la Unió. Encara que els estats mantenen la discreció pública, la imatge d'Espanya és avui per terra. Ni cinquanta tones de maquillatge no dissimularien la veritable cara de la repressió espanyola contra l'independentisme. I el maquillatge es va desfent cada vegada més ràpid.

Avui sentíem que el president en funcions Pedro Sánchez deia al Congrés de deixar enrere la judicialització. Magnífic. Doncs el ple d'avui i la votació que farem serà una prova.

El president Sánchez ha dit que el diàleg s'havia de fer dins del marc constitucional. Doncs resulta que és sota aquest mateix marc el que s'invoca per inhabilitar-me a mi i deixar sense efecte les decisions d'aquest Parlament. I no hem de confondre un marc de seguretat jurídica quan s'estableix un diàleg amb un marc que ja sabem tots que juga a favor d'una de les parts. El marc constitucional és una gàbia pels catalans. Una gàbia per a la nostra capacitat de decisió.

Vull emplaçar tots els actors de l'independentisme a participar d'un espai on puguem debatre què i amb quines condicions el president i el govern de Catalunya pot negociar amb el govern espanyol. Cal actuar amb unitat estratègica i no deixar abonar el terreny de la divisió.

Així mateix, demano que el Grup Impulsor torni a convocar l'Assemblea de Càrrecs Electes per encarar conjuntament la resposta de l'independentisme a aquesta nova acció.

Votar a favor de la proposta de resolució que presenten els 3 grups independentistes de la Cambra no és votar a favor de Quim Torra, és votar a favor de les institucions catalanes, de la sobirania del Parlament, de respectar la voluntat popular i de rebutjar la judicialització. Ho veurem en les seves votacions, senyories. Perquè avui passem la prova del cotó.

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Oficina del President

Gabinet de Comunicació del President

Tota Europa ens està mirant per saber si som demòcrates de veritat i dignes de dir-nos europeus o si no som més que això que la Junta Electoral Central vol que siguem. Avui és pertinent citar un dels grans polítics que ha donat Europa, Václav Havel: "Els drets humans s'han d'avantposar als drets estatals."

La decisió és a les vostres mans, diputades i diputats. Deia Pedrolo que "el combat és ara o no n'hi ha". Per defensar la democràcia, a vegades cal plantar-se per avançar. Plantem-nos i avancem: és a les nostres mans.

Moltes gràcies.

Quim Torra i Pla

President de la Generalitat de Catalunya